

Den Perfekte Mixrute

Af: Kristoffer Szilas

Vinteren 2007 var præget af en usædvanlig varme, så der var ikke særlige gode forhold for isklating. Jeg havde trænet specifikt til is og mixklating siden september og blev mere og mere bekymret for om jeg overhovedet ville få en chance for at klatre bare en smule denne vinter. I uge 5 tog jeg dog alligevel af sted med to kammerater til Kandersteg i Schweiz, hvor den verdensberømte mixklatre-lokalitet Uschinen ligger. Her findes omkring 40 ruter i alle sværhedsgrader og selv hvis der ikke er frost er det muligt at klatre med isøkser på klippen, hvilket kaldes drytooling. Klatringen kan beskrives som sports-mixklating, hvilket vil sige at ruterne kun er én reblængde lange og boreboltede. På den måde kan man klatre på sin maksimale fysiske grænse uden at risikere at komme til skade. Anmarchen til ruterne tager omkring 1 time fra den nærmeste P-plads og følger en elv op gennem en fabelagtig kløft med stejle vægge og et fantastisk skovlandskab.

De første par dage gik med at prøve et par lettere ruter for at vendes til denne type klatring, som er meget anderledes end isklating, men efter et par ruter var vi klar til at prøve nogle sværere ruter.

Mit projekt var et let valg: Pink Panther, M9+. I følge guidebogen er det den bedste mixrute man kan forestille sig og den siges desuden at være blandt verdens ti bedste sports-mixruter! Ruten starter med et par meter lodret klatring på noget meget tynd is og derefter følger et ca. 10 meter langt overhæng ud til en frithængende istap, som man klatrer til et anker på klippen ovenfor.

Jeg havde trænet som besat de forgående 5 måneder med denne rute i tankerne, dog uden at vide om det overhovedet var et realistisk mål.

Træning med 25 kg i rygsækken.

Det skulle også vise sig at blive den hårdeste rute jeg nogen side har forsøgt mig på.. Jeg havde helt bevidst valg ikke at bruge såkaldte hælsporer på mine støvler, som gør at man kan hvile hængende i foden undervejs på ruten, og som nu af langt de fleste mixklatrer anses for at være decideret snyd. Det ville dog gøre denne rute til den sværeste sports-mixrute klatret af en dansker indtil nu.

Mine første forsøg på ruten var elendige og det virkede helt umuligt at jeg skulle kunne gennemføre den. Jeg trænede på den meter for meter og fandt de få gode placeringer der var til isøkserne og efter en hel dag på ruten kunne jeg mentalt sammensætte den. Der er dog lang vej fra at kunne forestille sig bevægelserne i hovedet til at kunne udføre dem. De tre næste dage gik med at øve på ruten og

klatre længere og længere passager af gangen. Når jeg ikke var fysisk på ruten mental-klatrede jeg den og begyndte sågar at drømme om sekvenserne om natten. Den tredje dag havde jeg forsøgt ruten rigtig mange gange og havde lagt et alt for stort pres på mig selv for at få gennemført projektet. Jeg var derfor helt udslidt og trængte til en hviledag, men vi skulle snart hjem, så det ville også være en satsning, hvis det så ikke gav mig nok tid til at træne på ruten. Jeg besluttede mig dog at prøve ruten en sidste gang denne dag og med al dette i baghovedet virkede det ret håbløst. Jeg var både mental og fysisk for træt til at sætte mig selv op til et rigtigt forsøg, så jeg fortalte mig selv at jeg bare lige ville klatre starten og så blive firet ned igen. Uden nogle særlige forventninger begyndte jeg på ruten og tænkte ikke rigtigt over bevægelserne, men opdagede pludseligt at jeg var kommet forbi det stykke, hvor jeg egentligt ville have været firet ned. Jeg følte mig ikke rigtig træt endnu, så jeg fortsatte lidt mere og fandt en måde, hvor jeg kunne aflaste mine arme lidt ved at sætte den ene hæl på en lille flage. Mens jeg hang der så jeg ud på istappen, hvor ruten endte og tænkte at der egentlig ikke så ud til at være så langt til den, så jeg satte af sted igen og fandt endnu et hvil og stod kort efter med en fod på klippen og den anden på isen. Min sidste sikring sad et stykke inde på klippen og istappen var for tynd til at man kunne sætte isskruer i den, så nu havde jeg valget mellem at lade mig fire ned og håbe at jeg ville få chancen til at forsøge ruten igen en anden dag eller jeg kunne forsøge at klatre ud på istappen og op på bagsiden og håbe at jeg kunne nå ankeret, selvom jeg ikke før havde forsøgt mig på denne del af ruten. Jeg valgte heldigvis at forsøge at gøre ruten færdig med det samme. Egentligt burde

jeg være nervøs, fordi jeg viste ikke hvad der ventede mig andet end at hvis jeg faldt, ville det blive meget langt og at jeg sikkert ville rive omkring et ton is med mig. Nu var jeg bare fokuseret og havde ikke nogle forventninger eller pres på mig selv. Det er lige præcis denne situation mixklatrere drømmer om; brutal klatring ud gennem stejle klippe til en delikat istap, som kræver fuldstændig kontrol.

Bestigningen af "Pink Panther" i Schweiz.

Jeg fik listet mig rundt om istappen og var kort efter oppe ved et anker bestående af en borebolt med en gammel korroderet karabin. Jeg havde ikke de mindste problem med at klippe rebet ind i noget jeg ellers ville finde ret suspekt, fordi der ikke var noget alternativ ud over at tage det ubehagelige styrt med rebet vinklet omkring den 1 meter tykke istap.

Ruten var ovre og jeg følte en enorm lettelse, da jeg blev firet ned og det gik op for mig at projektet var fuldført. Nøglen til succes er nogle gange at fjerne det selvpålagte pres og bare give frie tøjler. At være i fokus og give alt hvad man har uanset hvor håbløs en situation man er i, det må være det mixklatrer søger.